

சுண்ணாம்பின்

மாநில
சுயாட்சி
முழக்கம்

மாநில சுயாட்சி பற்றி அண்ணு

கேள்வி : திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் இன்றைய முக்கிய குறிக்கோள்கள் யாவை?

பதில் : 1. உண்மையான கூட்டாட்சி மலர இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்தி அமைத்தல்.

2. மாநிலங்களுக்கு மேலும் கூடுதலான சுயாட்சி உரிமை பெறுதல்.

3. சிறுபான்மை வகுப்பினரின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாணும் வகையில் சரிசம விகிதப் பிரதிநிதித்துவ முறைக்காகப் பாடுபடுதல்.

4. ஜனநாயக சோஷலிசம் அடைதல்.

5. சாதியை ஒழித்தல்.

கேள்வி : திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கொள்கை வழியல்லாது சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைக்கேற்ற திட்டங்களின் அடிப்படையில் எப்பொழுதும் இயங்கும் ஒரு அமைப்பாக விளங்குகிறதே அன்றி எந்தவொரு நிலையான கோட்பாடும் கொண்ட அமைப்பல்ல என்று நான் எண்ணுவது சரியான கருத்தா?

பதில் : உங்களுடைய எண்ணம் தவறானது. கூட்டாட்சி முறை, மாநிலங்களுக்கு முழு சுயாட்சி உரிமை, சமதர்மக் குறிக்கோள்—இவைகள் கோட்பாடுகள் அல்லவா?

[“இல்லஸ்ட்ரேட்டட் வீக்லி” ஆங்கில ஏட்டில் 26-9-1965 அன்று அறிஞர் அண்ணா பேட்டி.]

அண்ணாவுன்

மாநில சாயாட்சி முடிக்கம்

வெளியீடு

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்

“அறிவுகம்”

இராயபுரம் :

சென்னை—600013

விலை 50 காசு

பதிப்புரை

“திராவிட நாடு பிரிவினையைக் கைவிட்டு
விட்டோமே தவிர, அதனைக் கேட்டதற்
குரிய காரணங்கள் அப்படியே இருக்கின்
றன. அந்தக் காரணங்களை நாம் விட்டுவிட
வில்லை”

என்ற கருத்தை முதலமைச்சர் அறிஞர் அண்ணா
அவர்கள் சட்டப்பேரவையில் மிகத் தெளிவாக
எடுத்து வைத்தார்கள். சென்னையில் தமிழரசுக்
கழகம் நடத்திய மாநில சுயாட்சி மாநாட்டிலும்,
சுயாட்சியை வலியுறுத்தி அண்ணா அவர்கள்
திட்டவட்டமாக உரை நிகழ்த்தினார்கள்.

“இல்லஸ்ட்ரேட்டட் வீக்லி” ஆங்கில ஏட்டுக்கு
அளித்த பேட்டியில், மாநிலங்களுக்கு முழு
சுயாட்சி உரிமைதான் தி. மு. கழகத்தின்
கோட்பாடு என்று விளக்கியிருக்கிறார்.

அண்ணா போன்ற ஒரு தலைவர் ஒரு கருத்தை
வலியுறுத்தி, எடுத்துச் சொல்கிறார் என்றால்
அவரால் வளர்க்கப் பட்டவர்கள் அந்தக்
கருத்துக்கு வடிவம் கொடுப்பதுதான் அவரால்
நாங்கள் வளர்க்கப் பட்டோம் என்பதற்குச் சரி
யான சான்றாகும்.

அதற்கு எடுத்துக்காட்டே,

“மாநிலத்தில் சுயாட்சி
மத்தியில் கூட்டாட்சி”

என்ற கழகத்தின் கொள்கை முழக்கமாகும்.

மு. கருணாநிதி

தலைவர்

தி. மு. க.

மாநில சுயாட்சி
வேண்டும் என்று நாம்
கேட்கிறபோது “இப்
படிப்பேசுவது மத்திய
அரசைக் குலைப்ப
தாகும் : நாட்டுக்குப்
பெருத்த ஆபத்து
வரும்” என்று கூறுகின்
றனர். இது பற்றிய

எனது விளக்கத்தைக் கூறும் முன்பு, அவர்
கவிடம் பணிவன்போடும் உறுதியோடும் கேட்டுக்
கொள்வேன்.

நாட்டுக்கு ஆபத்து வரும் என்று அறிந்து
கூறவும், நாட்டை வலிமையுள்ளதாக ஆக்கும்
உரிமையும்—வழி காட்டும் திறமையும் உங்
களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இல்லை என்று
நினைத்துப் பேசிட முழு உரிமை யாரால்—
எந்தக் காரணத்தால் — எப்போது - உங்களுக்கு
அளிக்கப்பட்டது?

குழந்தை தெருவில் சென்றால் கார்
வந்து மோதிவிடும் ; அதற்கு ஆபத்து வரும்

என்று உணர்ந்து அந்தக் குழந்தையைக் காப்பாற்றிட எல்லோருக்கும் உரிமையுண்டு; தேவையுண்டு. ஏதோ நாங்கள் பாதை தவறியவர்கள் போலவும்---அவர்கள்

தான் காப்பாற்றும் உரிமை படைத்த பாதுகாவலர் போலவும் பேசுவது ஏன்?

காங்கிரஸ் தலைவர்கள் இப்படிப் பேசுவது 15 ஆண்டுகளுக்கு முன் அனுமதிக்கப்பட்ட தவறாக இருக்கலாம். 20 ஆண்டுகளுக்கு முன் மக்களுக்கு இவையெல்லாம் புரியாத காரணத்தால் சரி என்று கூறி ஏற்றுக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் விழிப்படைந்த இந்தக் காலத்தில் கூட அப்படிப் பேசுவது-ஆணவத்திற்கு எடுத்துக்காட்டு என்றுதான் உலகம் கருதும். காங்கிரஸ்காரர்களைத் தவிர நாட்டின் மீது மற்றவர்களுக்கு அக்கறை

இல்லை என்பது பொருளற்றது ;
பொருத்தமற்றது ; ஒதுக்கித்
தள்ளப்பட வேண்டியது.

ஆனால் மத்திய அரசின் வேலை என்ன?
நாடக மேடையில் வரும் இராஜா, மந்திரியை
அழைத்து, “மந்திரி நமது மாநகர் தன்னில்
மாதம் மும்மாரி மழை பொழிகிறதா?” என்று
கேட்பானும். அதுபோல் மாதம் ஒரு முறை
மாநில மந்திரிகளை மத்திய மந்திரி டில்லி
யில் கூட்டி “பள்ளிக்கூடங்களில் கல்வி எப்படி
இருக்கிறது? காலரா நோய் தடுக்கப்பட்டு
விட்டதா?” என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி தர்பார் பேச்சுப் பேசும்
பொறுப்புதான் டில்லிக்கு இருக்கிறதே தவிர
வேறு ஒன்றுமில்லை.

மக்களின் சுக துக்கத்தோடு பின்னிப் பிணைந்திருப்பது மாநில அரசு தானே தவிர--மத்திய அரசு அல்ல.

மக்கள் மீது அக்கறை இருக்கலாம் மத்திய அரசுக்கு. அது எப்படிப்பட்ட அக்கறை?

குடிசைப் பகுதியில் தீப்பற்றியதும் மூன்றுவது
மாடியிலுள்ள சீமான்--ஏதோ கரும் புகை
தெரிகிறதே; பெரும் தீ விபத்துப் போலிருக்
கிறதே என்று கூறுவானே,
அதைப் போன்ற அக்
கறைதான் அது.

ஆனால் குடிசைப்
பகுதியில் தீப்பற்றியதும்
பதறித் துடிப்பவர் யார்?
அந்தக் குடிசைக்குப் பக்
கத்தில் உள்ள குடிசை
வாசிதான். அதைப்

போல மாநில அரசினர்தான், மக்களின்
குறைகளை நேருக்கு நேர் சந்திக்க வேண்டிய
வர்கள்.

அதிகாரம் தேவைக்கு அதிகமாகக்
குவிந்துவிட்டதால் என்ன நடக்கிறது? நான்
அண்மையில் டில்லி உணவு அமைச்சகத்
துடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்
டேன். எனக்குத் தொலைபேசியில் பேசும் சக்தி
அதிகம் இல்லையாதலால் எனது நண்பரை

விட்டுப் பேசச் சொன்னேன். உணவு
அமைச்சர் ஜெகஜீவன்ராம் ஊரில் இல்லாத
தால் துணை அமைச்சர் ஷிண்டே என்பவர்
பேசினார். கள்ளக்குறிச்சி சர்க்கரை ஆலையில்
இருந்து சர்க்கரையை வெளிக் கொணரும்
உத்தரவு டில்லியில் இருந்து வராததால்
பெருத்த நஷ்டம் ஏற்படும் என்ற விஷயத்தை
அவருக்குக் கூற முயன்றோம்.

கள்ளக்குறிச்சி என்ற பெயரைப் புரிந்து
கொள்ள 15 நிமிடம் ஆயிற்று. பெயரைப்
புரிந்துகொள்ள முடியாததற்காக அவர் மீது
நான் குற்றம் சாட்டவில்லை. சர்க்கரை ஆலை
இப்போது தமிழ்நாட்டில்; அதைக் கட்டுப்
படுத்தும் அதிகாரம் டில்லி
யில் என்று அதிகாரத்
தைப் பிரித்துத் தந்தார்
களே அவர்கள்தான் குற்ற
வாளிகள்.

ஆனால் மத்திய அரசின்
வலிவு, அசாமிற்கு அச்
சத்தைத் தர--தமிழ்நாடு

தத்தலிக்க, கேரளத்திற்குக் கலக்கம் தருவதற்
காகத்தான் என்றால், நமது சுதந்திரச் சிந்தனை
யைச் சிறுகச் சிறுக அழித்து சிந்திக்கும்
திறனே இல்லாமல் ஆக்குவதற்குத் தான்
என்றால்,

நமது கூட்டுச் சக்தியின் மூலம், நம்மில் ஒவ்
வொருவருடைய வலுவையும் கொண்டு அந்த
அக்ரம வலிவைச் சிறுகச் சிறுகக் குறைப்பதுதான்
எங்கள் கடமையாக இருக்கும்.

மத்திய அரசு பலமாக இருந்தது குப்த
சாம்ராஜ்யத்தில் ! மத்திய அரசு பலமாக
இருந்தது மொகலாய சாம்ராஜ்யத்தில்!

மத்திய அரசு பலமாக
இருந்தது பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்
யத்தில் ; ஆனால் இன்று
அந்தச் சாம்ராஜ்யங்கள்
எங்கே?

சரிந்த சாம்ராஜ்யங்
களுடன் - இப்போது
இருக்கிற சாம்ராஜ்யத்தை

ஒப்பிடுவதற்கு உள்ளபடியே
வருத்தப்படுகிறேன். அந்த
சாம்ராஜ்யவாதிகள் - த ம து
சாம்ராஜ்யங்களுக்கு அ தி க
மான வலிவு தேட முயற்சி
செய்த ஒவ்வொரு நேரத்தி
லும் சரிவு தான் ஏற்பட்டது
எ ன் ப தை சரித்திரமுணர்ந்
தவர்கள் அறிவார்கள்.

ஒளரங்கசீப் காலத்தில் இருந்தவலி
வான மத்திய ஆட்சிக்கு ஒப்பான மத்திய
ஆட்சியைச் சரித்திரத்தில் காண முடியாது.
ஆனால் அந்தச் சாம்ராஜ்யம் என்ன ஆயிற்று
என்பதைக் கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்க்க
வேண்டும்.

நமக்கிருக்கிற கவலை எல்லாம் - தூக்க
முடியாத பாரத்தை மத்திய ஆட்சியினர்
விரும்புகிறார்களே என்பது தான். மத்திய
அரசின் வலிவு என்பது மாநிலங்கள் ஒவ்
வொன்றின் தனித்தனி வலியையும் கூட்டிய
தால் ஏற்பட்ட மொத்த வலிவுதான் என்றால்

வாதத்திற்கு ஏற்றது; அரசியலுக்கு நல்லது; காரியத்திற்கும் உகந்தது. ஆனால் மத்திய அரசுதான் எல்லா உரிமைகளையும், பலத்தையும் வைத்திருக்கும்; மாநிலங்கள் தத்தித் தத்தி நடக்கும் அதிகாரம் தான் வைத்திருக்கும் என்றால் அது ஏதற்கும் பொருத்தமுடையதல்ல.

மாநில அதிகாரங்களை எல்லாம் எடுத்து மத்திய அரசு குவித்து வைத்துக் கொள்வதால் மாநிலங்கள் பலவீனமடையும் என்பது மட்டுமல்ல, மத்திய அரசுக் கொண்டு புதிய வலிவு ஏதும் ஏற்பட்டுவிடாது.

நாட்டுப் பாதுகாப்புத் தவிர மற்ற அதிகாரங்கள் அனைத்தையும் பற்றிச் சிந்திப்போம். மாநிலங்களுக்குத் தேவையான அதிகாரங்களை மாநிலங்கள் எடுத்துக்கொள்ளட்டும். பின்னர் மாநிலங்கள் விரும்பித் தருகின்ற மீதியுள்ள அதிகாரங்களை மத்திய அரசு எடுத்துக் கொள்ளட்டும்.

தற்போதுள்ள அரசியல் சட்டத்தை ஆராய்ந்து மாநில - மத்திய அரசுகளுக்குள்ள அதிகாரப் பங்கீடுகளை மாற்றி அதிக அதிகாரங்களை மாநிலங்களுக்குத் தர வேண்டும். அதற்கான ஒரு குழு நியமித்து ஆராய வேண்டுமென்று நிர்வாகச் சீர்திருத்தக் குழு விடம் நான் யோசனை தெரிவித்துள்ளேன்.

இன்றைய தினம் மாநில அரசுக்குள்ள வேலை என்ன? மக்களுக்குச் சோறுபோடுவது - வேலை வாய்ப்புத் தருவது - தொழில் நீதியை நிலைநாட்டுவது - சுகாதாரத்தைப் பேணுவது - கல்விச் செல்வத்தை வளர்ப்பது போன்ற எண்ணற்ற வேலைகளைச் செய்ய வேண்டியது மாநில அரசு.

பலமான மத்திய அரசு வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள். மத்திய அரசுக்குப் பலம் எதற்காக? அந்தப் பலம் யாருக்கு எதிராக?

என்பதையும் நாம் சிந்தித்துப் பார்த்திட வேண்டும்.

பலம் என்பது தனிப்பட்ட ஆளுக்கு இருக்கலாம் ; தனிப்பட்ட அமைப்புக்கு இருக்கலாம் ; மாநிலத் துரைத்தனத்துக்கு இருக்கலாம் ; மத்தியத் துரைத்தனத்துக்கு இருக்கலாம். ஆனால் அந்தப் பலம் யாருக்காக - எதற்காகப் பயன் படுத்துவது என்பது பற்றி விளங்கிக் கொள்ளாமலும் விளக்கிச் சொல்லாமலும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சீனாவின் ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக மத்திய அரசுக்கு வலிவு தேவை என்றால் நிச்சயம் அந்தவலிவைத் தேடித்தரத் தயார்.

இப்படி கள்ளக் குறிச்சி சர்க்கரை ஆலையில் இருந்து, காட்பாடி சிறு தொழிற்சாலை வரை எல்லா விதமான சிறு விஷயங்களிலும்

அதிகாரத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பதன் விளைவு, பெரிய விஷயங்களில் அதிகக் கவனம் செலுத்த முடியாமல் போய்விடும் என்பதால் தான், அதிகாரங்கள் டில்லியில் குவிக்கப் படக்கூடாது என்கிறோம்.

ஆகவே, வலிவான மத்திய அரசு தான் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முடியும் என்பது தவறு. மாநில சுயாட்சி தர தயக்கம்காட்டு வார்களேயானால், அளவுக்கு மீறிய அதிகாரங் களைத் தாங்கித் தாங்கிப் பாதுகாப்புப் போன்ற பெரிய விஷயங்களில் சோடை போய் விடு வார்களோ என்பதுதான் எங்கள் சந்தேகம்.

மேல் அதிகாரம் அனைத்தும் டில்லியில் இருப்பதை மாற்றிடத் தான், மாநில சுயாட்சித் தத்துவம் பிறந் துள்ளது.

அறிஞர் அண்ணா

சென்னை பேச்சு

28-7-68

சிறையிலிருந்த
நாடு, விடுதலை பெற்று
விட்டது. கதவு திறந்
தது. பூட்டிய இருப்புக்
கட்டிலையிருந்து கைதி,
புன்னகை மலர்
வெளியே வருகிறான்.
தந்தையைக் காணாமல்

தவித்துக் கொண்டிருந்த தளிர் நடைச் செல்வம்,
இளங்கரம் தூக்கித் தாவியோடுகிறது அவனைத்
தழுவித் கொள்ள! அவனும் அடக்க முடியாத
மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரை புரள மகனைத் தூக்கி முத்த
மிடக் கரங்களை நீட்டுகிறான். கைகள் இயங்க முடி
யாமல் தவிக்கின்றன. சிறையிலிருந்துதான் விடு
பட்டு விட்டானே! இன்னும் என்ன தடை? தன்னை
யார் தடுப்பது? கூற்றும் முற்றும் பார்க்கிறான். அவன்
சிறையில் இல்லை! சுதந்தர பூமியில்தான் இருக்கிறான்.
பிறகு யார், தன் குழந்தையைக் கூடத் தழுவிட முடி
யாமல் அவனைக் கட்டுப்படுத்துவது? யாருமல்ல!
அவன் சிறையிலிருக்கும்போது அவன் கைகள் இரண்
டையும் காணையும் சேர்த்து ஒரு விலங்கு மாட்டியிருந்

தார்கள். விடுதலை அடைந்த பூரிப்பில், விலங்குகளைக் கழற்ற வேண்டுமென்ற நினைப்புக்கட இல்லாமல் அவன் வெளியே வந்துவிட்டான். அவன் சுதந்தர மண்ணில்தான் இருக்கிறான். கை, கால் விலங்கு மட்டும் கழற்றப்படவில்லை. மனிதன் விடுதலையாகி விட்டான். கை, கால்கள் மட்டும் கட்டுண்டுக் கிடக்கத் தேவையில்லையே! இந்தியா, விடுதலை பெற்றுவிட்டது. அதன் அவயவங்களைப் போன்ற மாநிலங்கள் மட்டும் மத்திய அரசுக்குத் தேவையில்லாத அதிகாரக் குவியல்கள் என்னும் விலங்குகளால் கட்டுண்டு கிடப்பானேன்?

இந்தக் கேள்வியின் நீண்ட நாளைத் தாக்கத்தைத் தீர்ப்பதுதான் மாநில சுயாட்சி எனும் நெல்லிக்கனி.

—தலைவர் கலைஞர்

‘மாநில சுயாட்சி’ என்னும் குரல் கேட்ட அளவில், அதன் உயர் நோக்கத்தையும், உண்மையான பயனையும் உணராமலும், உணர்ந்தும் உண்மையை ஏற்கும் நியாய உணர்வு இன்றி, அரசியல் கட்சி நோக்கத்திற்காகத் திரித்தும், மாற்றியும், மறைத்தும், மறுத்தும் மக்களைக் குழப்புவார் பலராக

உள்ள நிலையில், அரசியல் வரலாற்று அடிப்படையில் உண்மையை விளங்க வைத்து உய்த்துணரச் செய்வது இன்றியமையாததொரு கடமையாகும்.

‘மாநில சுயாட்சி’ உலக நாடுகள் சிலவற்றின் அரசியல் அமைப்பில் இடம் பெற்று வெற்றியுடன் செயல்பட்டு வருவதுடன் இந்தியாவின் அரசியல் அமைப்பு உருவான கட்டத்திலும் அதற்கு முன்னரும் பல்வேறு கால கட்டங்களில்-பல்வேறு கொள்கைகள் கொண்ட தகுதி மிக்க தலைவர்கள், அரசியல் சட்ட அறிஞர்கள் முதலான பலராலும் ஏற்றுரைக்கப்பட்ட கொள்கையேயாகும். தமிழகத்தின் தன்னிகரற்ற வழி காட்டியும், நமது ஒப்பற்ற தலைவரும் ஆன பேரறிஞர்

அண்ணு அவர்கள், நாட்டுப் பிரிவினைக் கொள்கையை
முற்றும் கைவிட்ட பின்னர் கழகத்தின் அரசியல்
குறிக்கோளாக நாட்டுக்கு வழங்கியுள்ள கொள்கையே
'மாநில சுயாட்சி'. இது மக்கள் ஆட்சியின்-தேவை
களின் இயல்பான விளைவுதான் என்றாலும், இது கழ
கத்தின் கண்டுபிடிப்போ, திணிப்போ அல்ல. அரசி
யல் சந்தர்ப்பவாதமும் ஆகாது.

'மாநில சுயாட்சி' என்பது-தனியாட்சி அல்ல
என்பதை உறுதிப்படுத்தவே- "மாநில சுயாட்சி-
மத்தியில் கூட்டாட்சி" என்னும் முழுக்கம், தமிழக
முதல்வரும் கழகத் தலைவருமான கலைஞர் கருணாநிதி
அவர்களால் எழுப்பப்பட்டது. 'மாநிலம்' என்பதால்-
மத்தியில் ஓர் அமைப்பு உண்டென்பதும், 'கூட்
டாட்சி' என்பதால் 'சுயாட்சி' அதில் இயங்கும் ஒரு
பகுதியே என்பதும் எவருக்கும் தெளிவாகும்.

—பொதுச்செயலாளர் பேராசிரியர்

ANNA ON STATE AUTONOMY

Q. : "What are the main aims of the D.M.K. today?"

A. : (1) The reshaping of the Constitution, so that it becomes effectively federal ;

(2) fuller autonomy to the States ;

(3) Proportional representation, which seeks to solve the problem of communal minorities ;

(4) Democratic Socialism ; and

(5) eradication of caste."

Q. : Am I right in assuming that the D.M.K. has never had any idealism, having always based its policies on expediency rather than on principles?"

A. : Your assumption is wrong. Federalism, full autonomy for the States and egalitarianism—are these not principles?"

(An Interview of Arignar Anna to "The Illustrated Weekly of India" September 26, 1965)

இரண்டாம் பதிப்பு:- ஜூலை 1984

அச்சிட்டோர் : தமிழோசை அச்சகம், 84, அபிபுல்லா சாலை
தியாகராயநகர், சென்னை-600 017.

“நான் திராவிடநாடு கோரிக்கையை விட்டு விட்டேன். ஆனால் திராவிட நாடு கேட்பதற்கு என்னென்ன காரணங்கள் இருந்தனவோ அவற்றில் ஒன்றைக் கூட விட்டுவிடவில்லை. அதில் ஒளிவு மறைவு இல்லை. அதைச் சொல்லிக் கொள்வதற்கு, வெட்கப்

படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. திராவிடநாடு என்று தனியாக இருந்தால் நாம் தொழில் வளர்ச்சி பெறமுடியும் என்று சொன்னோம். திராவிட நாடு வேண்டுமென்று கேட்டதற்குக் காரணமே இங்கே தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட வேண்டும் என்பதால்தான். அதை நாங்கள் விட்டு விடவில்லை. அடுத்து மொழி பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக திராவிட நாடு கேட்டோம். மொழி பாதுகாப்புக் கொள்கையை விட்டு விடவில்லை. மாநில சர்க்கார் பல அதிகாரங்களைப் பல துறைகளிலும் பெறவேண்டும் என்பதற்காகக் கேட்டோம். அதை நாங்கள் விட்டு விடவில்லை.

பண்பாடு காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்பதற்காகக் கேட்டோம். அதை நாங்கள் விட்டுவிடவில்லை. ஆகவே திராவிட நாடு நாங்கள் கேட்டதற்கான காரணங்களில் ஒன்றைக்கூட விட்டுவிடவில்லை. அதற்குக்காரணம் என்னவென்றால் அவை நியாயமான காரணங்கள், மனமார்ந்து ஏற்றுக்கொண்ட காரணங்கள். மாமியார் வீட்டை விட்டு விட்டான் என்றால் மனைவியை உடன் அழைத்துச் சென்றுவிட்டான். அல்லது வியாழக்கிழமை வா என்று மனைவிக்குச் சொல்லிக் கிளம்பி விட்டான் என்பதுதானே தவிர, மனைவியையே விட்டு விட்டான் என்பது பொருள் அல்ல. இந்த மன்றத்தின் மூலமாகப் பொது மக்களுக்கும், மத்திய சர்க்காருக்கும் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். திராவிட நாட்டை விட்டு விட்டோம் என்றதாலே காரணங்களையும் விட்டுவிட்டோம் என்பது பொருள் அல்ல. அந்தக் காரணங்கள் அப்படியே இருக்கின்றன. மத்திய சர்க்காரோடு போராடவில்லை. நமது அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படைப் பிரிவுகளிலேயே திருத்தங்கள் வேண்டுமென்பதற்காக வாதாடுகிறேன். அனுபவத்தின் காரணமாக எந்தெந்த வகையில் திருத்தப்பட வேண்டும், எந்தெந்த வகையில் மாற்றப்பட வேண்டும் என்பதை எண்ணிப்பார்க்க நாமனைவரும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.”

(சட்டப்பேரவையில் அன்று 27-6-1967)

தலைமைக் கழக வெளியீடு

அட்டைப்படம் அச்சிட்டோர்: தமிழோசை அச்சகம்

84, அபிபுல்லாசாலை, சென்னை-17